

קדיה מולודובסקי*

כתוב לי מכתבים ארוכים

מיידיש: אסף בנרף

כשאיִש לא קורא לי

אִמִּי לא קוֹרֵאת לִי בְּשִׁמִּי
כִּי אִמִּי – זְכוּרָנָה לְבִרְכָּה.
אָבִי לא קוֹרֵא לִי בְּשִׁמִּי
כִּי אָבִי בְּמִרְחָק.
יְאֱלֹהִים, גַּם הוּא לא קוֹרֵא לִי בְּשִׁמִּי –
כִּי אֱלֹהִים מְשַׁחֵק בְּמוֹפֵעַ פְּוִרִים:
לְכָלֵב הַתַּחַשׁ
וּמִקוֹנֵן בַּלִּילוֹת בְּקוֹל כֹּה גָדוֹל
וְאֲנִי מְגַרֶשֶׁת אוֹתוֹ בְּמַקָּל
שְׂיִתֵּן לִי לָנוּחַ.

נוֹחַ, לְבִי –
נוֹחַ לְרַגֵּעַ כְּשֶׁאֱלֹהִים אֵינָנו.
נוֹחַ לְרַגֵּעַ,
כְּשֶׁגּוֹפִי מִתְמַשֵּׁךְ בְּסִבְלָנוּת.
נוֹחַ לְרַגֵּעַ,
עַד קְרִיאַת פְּעֻמוֹן,
עַד קְרִיאַת הַקִּינָה,
הַתְלוּיָה כְּמוֹ שֶׁקַּעַל גָּבִי.
נוֹחַ לְרַגֵּעַ – –
רַק לְרַגֵּעַ אֶחָד בְּלִי אֱלֹהִים.

* לפרטים על מולודובסקי (1894-1975) ועל שיריה למבוגרים, ראו את מבואו של עמוס נוי לתרגומיו לשיריה בגיליון 13 של "הו!".

כתב לי מכתבים ארכים, ארכים כל כך
עד שירחיק החלל שבינינו להיות
ולא יצער אותך עוד מראה דמותי
מול אלהים ולפני הבריות.

והגד לי אם אין זו רוח שטות, שגעון נוח,
לדבר עם עצמי שעה ושעתיים ועוד זמן
ובקול רם במרחק האפר לבטח,
שהרי לי חד המה: כוזב או נאמן.

ואשכח לעתים את עירי, גם את שמי המלא,
אעמד מול האל כעץ במערמים.
ואשא את פני מעלה, כצמאון העלה,
לשמש, לרוח ולרחמים.

והגד לי אם אין זו רוח שטות, שגעון נוח:
ביום השמש ביותר אוזכר בתהום
המחכה, סבלני, לבואי.
אפלו בשמשית ביותר, בשעת חצות היום.

מול הראי

עומדת כאן מול הראי וכלי בתפלה
תן שעוד ישאר השער
ושמישהו עוד ילטפנו.
מול הראי מתרחש פתאום נס –
עומדת כאן, כלילך לבנבן מתנוסס,
הנה נעלי ילדותי,
השמלה הלבנה,
רק שמחת ילדותי כבר אינה.

שְׁמִים אֲדִירִים,
הֲלֹא מְכָרָח לְהִיּוֹת יוֹם נְפִילָה,
הֲלֹא מְכָרָח לְהִיּוֹת גַּם בָּכֶם יוֹם כָּזֶה.
שְׁמִים אֲדִירִים,
כָּלֵנוּ הִסְתַּמְּאֵנוּ זֶה מִכֶּבֶד,
הַבּוֹהֶקֶת בְּקִרְנֵים מְדַמָּת אֵין רַחֵם –
הֲלֹא מְכָרָח לְהִיּוֹת יוֹם נְפִילָה,
כָּעֵת אֲנַחְנוּ מִמְּתִינִים לְנִפְּלִיתְכֶם.

רְדּוּ לְכָאן
וְהַחֲלוּ בַּכְּסוּי,
וּבִינְתִים נִלְפֹת הַחַיִּים בְּיָדֵים חֲרוּת.
כְּמוֹ פֶּלֶא מְרַפָּא לְלִבִּי הַסְּפוּר
אֵיךְ נִפְחַ נִשְׁמָתוֹ שְׁמִשׁוֹן הַגְּבוּר,
וְעַל רֹאשׁ מַעֲנִיו מוֹטֵט הַקִּירוֹת.

שְׁמִים אֲפָרִים,
טְלֵאִי הַקִּבְצָן שְׁלָכֶם
עוֹד יִהְיוּ לְעוֹפֶרֶת אוֹלִי –
שְׁמִים אֲפָרִים,
אִם חָסֵר לָכֶם קִשִּׁי,
שְׁאַלּוּ אֶת גּוֹפִי
מִעֲלִי.